

В. „Законност“
ще излиза един път въ седмицата,
въ ПЕДЪЛЪ.

ЦѢНАТА МУ Е:

До края на 1897 год.	2 лева
За 3 мѣсеци	1.50 „
„ 2 „	1 „
„ 1 „	75 ст.

За въ странство
се прибавят пощенскитѣ разходи.

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТ.

ЗАКОННОСТЪ

Съ само съставленията
почватъ отъ началото на всеки мѣсець
Писма, разпити и пари се изпращатъ
до редакцията въ Руссе.

За частни обявления се плаща:
По 2 ст. на дума на първата страница
и по 1 ст. — на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТ.

Д-ръ Г. А. Кушевъ

(Русески Окръженъ Личаръ)

приема болни дома си (срѣщо П. Ботевски поли-
цейски участъкъ) отъ 9—11 ч. прѣдъ пладнѣ
и отъ 3—5 ч. слѣдъ обѣдъ.

3—47—2

ПРОДАВА СЕ

едно праздно мѣсто, отъ ново-
распланиранитѣ, по дѣсната
страна на тутраканското шосе, до „Царева
камъкъ“.

За споразумѣние — до редакцията.

ДАВА СЕ ПОДЪ НАЕМЪ

зданието, улица А-
лександровска №
465, близо до новитѣ казарми, състои се отъ
една двуетажна къща и три магазини по лице-
то на улица „Александровска“, една подица
подъ същото здание, двѣ стаи отдѣлно въ дво-
ра, два гъза дѣсчени хамбари подъ единъ пок-
ривъ, конюшна съ постранство: двора заедно съ
сградата 1500 квадратни метра.

Желающитѣ да наематъ това здание, се у-
моляватъ да се отнесатъ до господина Никола
Д. Селвили въ гр. Руссе.

3—54—1

АКЦИОНЕРНО СПЕСТИТЕЛНО ДРУЖЕСТВО „ГИРДАПЪ“

За развиване спестовността измѣжду насе-
лението и улѣскане на мѣстнитѣ граждани въ
тѣхнитѣ парични работи, ний устроихме при на-
шетото дружество една спестовна каса, която пос-
тавихме на слѣдующата основа:

Всеки вложител получава една *вложна*
книжка, въ която се вписватъ отъ дружеството
всички парични вносове или тегления. Тия впис-
вания се удостоверяватъ съ подписитѣ на дру-
жественнитѣ счетоводителъ и касиеръ и не се
има нужда отъ особенни расписки.

Могатъ да се внасятъ, срѣщу съотвѣт-
ствующо вписване въ книжката, прѣз работ-
нитѣ часове на дружеството, сумми по голѣми
отъ 1 левъ (неограничено).

Когато вложителя пожелае може да *истегли*
отъ дружеството всичкитѣ си пари или частъ отъ
тѣхъ.

Влоговетѣ се приематъ въ златни или въ
срѣбърни левове.

Дружеството одобрява на вложителитѣ лих-
ви за врѣмето, прѣзъ което стоятъ паритѣ имъ
въ дружеството.

Това е особено важно и стодно за мѣст-
нитѣ *търговци и чиновници*.

Търговцитѣ могатъ да внасятъ паритѣ,
придобити отъ дневнитѣ имъ продажби, и да
си ги *истеглятъ*, когато имъ станатъ нуждни.

По такъвъ начинъ се съхраняватъ паритѣ
имъ и не стоятъ нито единъ день безъ лихва.

Гр. Руссе, 20 Септември 1897 г.

Отъ Дирекцията.

3—52—1

ПРОДАВАТЪ СЕ

75 акции отъ Българската
Търговска Банка.

За споразумѣние — до редакцията.

Извѣстяваме за знание на интересующитѣ се,
че полугодишни абонаменти на „Законност“ се при-
ематъ за напредъ само до 1-й Януарий 1898 годи-
на, като на подписавшитѣ се на ново се изпращатъ
всичкитѣ излѣзли до сега броеве на вѣстника отъ
началото на второто му полугодие и то ако ги има
въ редакцията. Отъ сега нататкъ абонаменти се
приематъ само до 31 Декември 1897 година, като
се смѣта по половинъ левъ на мѣсець.

Ползуваме се отъ случая да помолимъ своитѣ
неисправни абонати въ градоветѣ: Кагарна, Бургасъ,
Търново, Елена, с. Балджиларе, Силистра, Сливенъ,
Стара-Загора, Ямболъ, Добричъ, с. Лѣтница (Павлик.),
с. Михалци (Павлик.), Трънъ, Кюстендилъ, Никополъ,
Ломъ, Карнобатъ, Севлиево, Шуманъ, Ески-Джумая,
Хасково, и Плевдивъ да побързатъ и ни се издѣл-
жатъ за миналото врѣме, за да не бждемъ прину-
дени най-послѣ да имъ публикуваме имената.

ОТЪ АДМИНИСТРАЦИЯТА.

Руссе, 20 Септември 1897 г.

Съ едно искрено и дълбоко съжалѣние
сме принудени да се повърнемъ днесъ върху
въпроса за румънско-българскитѣ отношения
въ тѣй нарѣчения „добруджански въпросъ“ и
да довършимъ полемиката си съ единъ нераз-
бранъ букурешки събратъ, който, рѣководимъ
отъ желание да ни „насоли“ за нашитѣ твър-
дѣ естествени симпатии къмъ участъта на на-
шитѣ добруджански сънародници, си е позво-
лилъ да ни *оскърбява* по единъ най-незаслу-
женъ начинъ и да ни обвинява въ работи, кои-
то никога нито прѣзъ ума ни сж минавали.

Ние спомѣнахме още въ миналия си брой,
че въ румънския вѣстникъ „Drapelul“ отъ 13-й
того е помѣстена една кореспонденция отъ
София, пълна съ незаслужени инсинуации по
адреса на „Законност“ и съ умишлени из-
въртвания на истини, познати на цѣлия свѣтъ.
Сега ние мислимъ да се спрѣмъ малко по-по-
дробно върху тая злобна кореспонденция и то
не съ цѣлъ да се оправдаваме прѣдъ редак-
торитѣ на тоя шовинистически „либераленъ“
листъ, а съ цѣлъ да докажемъ на когото трѣб-
ва, че не българската, а румънската преса си
играе съ добруджанския въпросъ и че не сме
ние виновнитѣ, ако отношенията между бъл-
гарския и румънския народи почватъ да се
натѣгатъ до най-нежелателнитѣ размѣри.

Нека спомѣнемъ прѣди всичко, че корес-
понденцията, за която иде рѣчь, носи претен-
циозното и гламаво заглавие: „Анти-румънски
агитации въ България“, — заглавие което само
по себѣ си е достатъчно да докаже на всеки-
го, че автора на тая кореспонденция, при на-
писването ѝ, не се е рѣководилъ отъ нищо
друго, освѣнъ отъ желанието да „счини“ едно
несъществуващо течение въ княжеството и —
нека ни бжде простена вулгарността на бъл-
гарската пословица — да потърси та дано на-
мѣри „теле дори и подъ вола.“ Ще ни бжде
позволено да увѣримъ редакцията на в. „Dra-
pelul“, както и нейния софийския кореспон-
дентинъ, че никакви — ама абсолютно никакви —
„анти-румънски агитации“ въ България
нѣма и нѣма защо да има, понеже, ако същес-
твува страна на Истокъ, която най-много да
симпатизира на румънското кралевство, най-
много да уважава патриотизма и способноститѣ
на неговитѣ държавни мъже, и най-много да
се покланя прѣдъ дѣйствително гиганскитѣ
успѣхи, които влашкия народъ е направилъ за
последнитѣ двайсетина години въ културно,
икономическо и политическо отношение, — то
тая страна е именно България, — оная Бъл-
гария, която нашитѣ отъждѣ дунавски събди,

кой знае защо, отъ нѣкое врѣме насамъ се
почнали тѣй силно и страстно да мразятъ и
ненавиждатъ.

Но — въ това, надѣмъ се, ще се съгла-
сятъ и редакторитѣ на „Drapelul“ — нашитѣ
симпатии къмъ румънската държава за нейния
голѣмъ културенъ напредѣкъ и нашата благо-
дарностъ къмъ румънския народъ за неговитѣ
заслуги къмъ българското освободително дѣло
прѣди русско-турската война, не могатъ въ
никакъвъ случай да отидатъ до тамъ, што-
ние да забравимъ, че Добруджа е населена съ
чисти наши сънародници, и че тия последнитѣ,
макаръ и да сж румънски подданици, все
пакъ иматъ право да се учатъ и молятъ Богу
на матерния си языкъ и да противостоятъ на
натиска, който се упражнява върху имъ отъ
румънскитѣ власти да ги денационализиратъ и
уничтожатъ. И ако тия наши грижи за сждба-
та на българитѣ отглатъ Силистра съставля-
ватъ нѣкаква „вина“, ако „Drapelul“ това и-
менно нарича „анти-румънски агитации въ Бъл-
гария“, ние съ охота се признаваме за „вино-
вати“ и съ голѣма готовностъ сме наклонни да
понесемъ заслуженното си „наказание.“

Ние никога не сме писали за Добруджа
нѣщо такова, което да засѣга въ какво-годѣ
сувереннитѣ права на румънската държава вър-
ху нейната приморска провинция, защото не е
да не знаемъ, че последната принадлежи на
съсѣдното намъ кралевство по силата на единъ
международенъ трактатъ, по силата на който
сжествува и българското княжество. Поради
това намъ, естествено, ни е мѣчно, когато
единъ неразбранъ румънски кореспондентинъ
голословно ни обвинява „въ възбуждане на
духоветѣ у насъ противъ нашитѣ съсѣди“ или
пъкъ злоумишлено ни приписва нѣкакви „ан-
тирумънски тенденции“, които ние никога не
сме имали. При тия условия, ние, по твърдѣ
понятни причини, не можемъ равнодушно да
четемъ по свой адресъ измислени инсинуации
отъ рода на тия, какво „Законност“ била е-
динъ вѣстникъ, който постоянно се отличавалъ
съ своя антирумънизъмъ(?), иллюстриранъ всеко-
га чрѣзъ едно възмутително (!) невѣжество (?),
или пъкъ че нашитѣ статии и кореспонденции
отъ Добруджа нѣмали друга цѣлъ освѣнъ „да
прѣдизвикатъ присъединението на тая областъ
къмъ княжеството въ едно недалечно бжд-
ще“ Прѣдоставяме, прочее, на своитѣ чи-
татели и на всички благоразумни хора въобще
да разрѣшатъ сжщността на нашия споръ съ
„Drapelul“ и да кажатъ безъ забикалки, на чия
страна се намира въ случая правдата и добро-
совестността, и на чия — кривдата и недоб-
росъвестността

Ние си позволяваме да мислимъ, че, неза-
висимо отъ всичко, публикувано въ нашия вѣс-
тникъ отъ Добруджа до сега, ако само нѣкол-
кото факта, които се изброяватъ въ тулчанска-
та кореспонденция, напечатана въ днешния
ни брой, излѣзатъ вѣрни — а ние въ това нѣ-
маме никакви причини да се съмнѣваме — то са-
мо тѣ, казваме, сж достатъчни да докажатъ,
по единъ най-несъмненъ начинъ, че българ-
щината въ Добруджа се прѣслѣдва и угнетява
и че нашъ свѣщенъ патриотически дългъ е да
се застъпимъ за нейнитѣ права и сжществу-
ване, отъ когото ще и да се тѣпчатъ тѣ.
Ние бихме били недостойни за своята свобода
и независимостъ, изкупена съ толкова скъпи и
кървави жертви, ако бихме се съвършенно
дезинтересирали отъ участъта на своитѣ сънарод-
ници отглатъ Силистра и бихме ги прѣд-
оставили напълно въ распоряжданието на тѣх-

нитъ прѣслѣдвачи и угнѣтителѣ. И нека редакторитѣ на „Drapelul“ не ни се сърдятъ, гдѣто ги наричаме „завоеватели“ на Добруджа, защото никой други освѣнъ единъ безжалостенъ и безсърдеченъ „завоевателъ“ не е въ състояние да прѣслѣдва черковитѣ и училищата на своитѣ подданици и да денационализирва и уничижава цѣла една пвѣтуща провинция, само защото тя не била населена съ съплеменници на господствующата нация! . . .

Горнето, мислимъ, е достатъчно да убѣди всѣкого, че не сме ние такива артжкѣ „невежественни шовинисти“ и „страстни румънофоби“, за каквито ни мислятъ, почтеннитѣ редактори на „Drapelul“ а че сме чисто и просто български журналисти, които не искаме отъ власитѣ и отъ тѣхнитѣ управници нищо друго, освѣнъ да се оставятъ нашитѣ добруджански сънародници да се развиватъ тихо и мирно на свобода, да се просвѣщаватъ и молятъ Богу безпрѣпятствено на своя матеренъ езикъ и да се наслаждаватъ напълно съ правата и привилегиитѣ, гаранирани тѣмъ отъ международнитѣ трактати и отъ румънскитѣ закони. Уважаемитѣ наши букурещки колеги биха направили много по-добрѣ, ако—спорѣдъ както ги свѣтвта и софийския имъ корреспондентинъ—тѣ биха се заинтересували по-подробно върху това, що дѣйствително става въ Добруджа и биха посвѣтвали на своето правителство да тури край на прѣслѣдванията, на които сж подхвърлени тамошнитѣ българи. Тогава и безполезната полемика между насъ би се прѣкратила и толкова желателната сърдечностъ въ отношенията на българския и румънския народъ би се възстановила. . . . А ние, както го казахме и миналия пѣтъ, нищо повече отъ това не желаемъ. . . .

Sapienti sat.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА

Спорѣдъ както ние прѣдвидѣхме въ миналия си брой, гръцкото правителство сигурно ще бѣде принудено да приеме прелиминарнитѣ условия на мира, утвърдени и подписани отъ посланицитѣ на великитѣ сили въ Цариградъ, колкото тия условия и да се показватъ обидни за националното самолюбие на гръцкия народъ. Уличнитѣ демонстрации на нѣколко души гръцки патриоти, които прѣзъ дене си си бѣха позволили да скжсатъ на една отъ атинскитѣ площади условията на мира, види се, не сж могли да развалятъ ума на гръцкитѣ правящи сфери и послѣднитѣ „скрепи сердце“ сж се рѣшили да си турятъ подписитѣ подъ изработения прелиминаръ, като подѣйствуватъ въ тая смисълъ и върху народнитѣ прѣдставители на кралевството, които днесъ-утрѣ ще бѣдѣтъ свикани за това на извънрѣдна сесия. Послѣднитѣ извѣстия отъ Атина говорятъ, че завчера, на 18 того, руския прѣдстави-

тель при гръцкия кралевски дворъ, г. Ону, доайена на европейскитѣ посланици въ гръцката столица, е подалъ една нота до г. Скулудисъ, министра на вънкашнитѣ работи, въ която, като му е съобщилъ официално сключенитѣ прелиминарни условия на мира, е настоялъ безусловно върху необходимостта да се приематъ тия условия отъ Гърция и върху рѣшителната безпозетностъ отъ всѣкакво противодѣйствие срѣщу рѣшенията на Европа. Официалния отговоръ на г. Скулудисъ на тая нота не е още извѣстенъ, но частни свѣдѣния отъ Атина до европейскитѣ вѣстници даватъ пълно основание да се вѣрча, че той не ще може да бѣде освѣнъ утвърдителенъ.

Излиза, значи, че турско-гръцкия миръ криво-лѣво може да се счита за окончателно сключенъ и че сега настава вече врѣме да се ищяватъ отъ когото трѣбва ония тържественни обѣщания и „честни думи“, съ които биде купено неотдавна осѣденото отъ насъ кротуване на българското правителство въ гръцко-турската расия. Ще се издаждѣ ли обѣщанитѣ бера за български владци въ Дебъръ, Битоля, Струмица, Кукушъ и Мелникъ? . . . Ние ще почакаме и ще се повърнемъ.

Оня день, на 18-й того, е пристигналъ въ Будапеща, като гостъ на аветийския императоръ, румънския кралъ Кароль, придруженъ отъ съпругата си, кралица Елисавета, и отъ една многобройна и блѣскава свита. Почеститѣ, които маджаритѣ сж направили на кралъ Карола, спорѣдъ казванieto на унгарскитѣ и влашки вѣстници, не отстъпватъ въ нищо на почеститѣ, направени неотдавна на германския императоръ въ столицата на Св. Стефановото кралевство. Европейскитѣ политически кръгове сж наклонни да виждатъ въ това „сърдечно“ посрѣщане на румънския владѣтель въ Будапеща единъ очевиденъ признакъ, какво Румъния се е вече присѣдинила къмъ тройственния съюзъ и че познатитѣ недоразумѣния между Влашко и Унгария по поводъ на прѣслѣдванията на румънитѣ въ Трансилвания сж се окончателно изгладили. Будапещската и букурещка преса сж въ вѣсторгъ отъ това свиждане на своитѣ монарси и очаква съ нетърпение неговитѣ благи и полезни за двата народа резултати. . . .

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА

Единъ нашъ приятель отъ Румъния, който рѣдовно чете „Законность“ и „Drapelul“, справедливо възмутенъ отъ неотколѣшната софийска корреспонденция на послѣдния, извлѣчения отъ която читателитѣ ще намѣрятъ на друго мѣсто въ днешния си брой, ни пише едно интересно писмо по възникналата напоследѣкъ между насъ и букурещкия ни събратъ рѣширня, отъ което, поради нѣмание мѣсто, ще си позволимъ да напечатаме нѣколко откъселеци.

Като разнася „въ прахъ и пухъ“ твърдѣнията на в. „Drapelul“, какво нашитѣ корреспонденции отъ Добруджа били продиктувани отъ нѣкакъвъ си „чрѣзмѣренъ шовинизмъ“, отъ нѣмъ какво си „кривовѣрство“, „изопачаване на истината“, „извѣртване на фактоветѣ“ и пр., — нашия приятель ни моли да зададемъ на осѣрбения си събратъ слѣднитѣ нѣколко въпроса: Измислено ли е, че нѣкой си П. Икономовъ отъ Русе е билъ произволно и незаслужено арестуванъ въ Тулча, велѣдствие на което той е подалъ оплакване

Бърборанинъ се укоряваха единъ другий за това, че водятъ къмъ пропасть краля и държавата, Зюмбюланъ твърдѣ много угриженъ, побърза да призове феята на помощъ. Щомъ я зярна: Драга крѣстнице, извика той, избави ме, отгърви народа ми. Направи ни конституция.

— Чедо мое, искашъ ли да те заведе въ папалгаското царство, гдѣто всѣкой говори, безъ да казва нищо? Или въ царството на гжскитѣ, гдѣто всѣкой се гордѣе съ ума си? Или, най сетнѣ, въ царството на чучулигитѣ, гдѣто всѣкой се надува съ това, че е чучулига?

— Не, не, крѣстнице, не ми трѣбва това.

— Да опитае друго нѣщо, синко мой. Да видимъ, какво ще можемъ направи?

Феята отвори единъ прозорецъ и повика една лѣстовичка, която лѣтеше въ въздуха.

— Чуешъ ли, мила птичке, ти честита ли си? каза ѝ феята.

— Да, честита съмъ, отговори лѣстовичката съ радостенъ гласъ.

— А защо си честита?

— Защото съмъ свободна, отговори птичката, и хвъркна, та се не видѣ.

Феята вторий пѣтъ погледна прѣзъ прозореца и повика една пчела, която събираше сладкий сокъ на едно цвѣте и го глѣташе въ стомаха си за да го направи на медъ.

— Кажи ми, драга пчелице, честита ли си.

— Да, честита съмъ, избрѣмъчъ пчелата

— Защо си честита?

— Защото работя отъ сутрѣнъ до вечеръ.

— Кой нарѣжда твоята работа? попита Зюмбюланъ.

— Азъ сама! отговори пчелата, трѣбва ли ми господаръ, за да не се отбивамъ отъ закона, който ми

на прокурора и искалъ наказанието на виновника? Искривяване на фактъ ли е, че на продавачѣтъ на българскитѣ алманаси въ Тулча сж били задигнати въ отекстивнето му и занесени въ полицията всичкитѣ алманаси, заедно съ 275 фр. пари, които му се освободиха само слѣдъ телеграфическото му оплакване до нашия дипломатически агентъ въ Букурещъ? Кривовѣрие ли е, че единъ отъ свѣтнитѣ на градския свѣтъ въ Тулча е билъ нападнатъ и ищеванъ по най-хамалски начинъ отъ единъ околийски началникъ въ присѣствие на шефа му, вдѣхновителя на всичкитѣ тия тревоги, велѣдствие на което си е подалъ оставката отъ свѣтничеството? Измислено ли е, че въ Тулча се основа „Лига“ за распространение румънизма въ Добруджа, основателитѣ и водителитѣ на която въ своето упоение се забравиха до тамъ щото доведоха до едно всеобщо подаване оставкитѣ въ градския свѣтъ? Измислено и съчинено ли е, че българитѣ въ Добруджа се гонеха и прѣслѣдваха, като се забраняваше отъ горѣ на селенитѣ даже да търгуватъ съ тѣхъ? Изопачаване на фактове ли е, изгониването на толкова си чиновници българи, назначени и избрани, и ловенето на примари въ Каларашъ и другадѣ изъ Румъния? Изопачаване на факти ли е, идването на бившия Тулчански префектъ Статеску въ Тулча по ревизия за тѣзи работи и рапорта му до Министра на Вътрѣшнитѣ работи? Измиселование и изопачаване на фактъ ли е ищевданieto на толкова си български работници съ редовни паспорти изъ Бабадаа и околията и спиранието имъ въ Хърсово отъ околийския началникъ? Ами по домогването на румънското правителство за затварянieto на българскитѣ училища и църкви, измислени ли сж фактоветѣ? Съчинени ли сж мѣрцитѣ, които това правителство взима за закриванieto на тия училища и църкви, като ги третира за учрѣждения, открити подиръ създаването на закона за Народното Просвѣщение и правилника за приложението му? Измислена ли е оплаквателната телеграма на 300-та души тулчански граждани до М-стра Прѣдседателя, въ която го молятъ да се застъпи за правата имъ и ходатайствуватъ за отбѣненieto на тѣзи мѣрки, — телеграма, която не побързаха да публикуватъ, както направиха съ зимашното *насила истргнато опровержение*, защото трѣбваше да се изобличатъ сами въ прѣстѣпленieto на сума членове срѣщу договори и закони, които гарантиратъ свободното културно развитие на чуждитѣ нации въ държавата имъ и заради която викаха гражданитѣ единъ по единъ да се откажатъ отъ подписитѣ си? Изопачаване на фактъ ли е, че слѣдъ като не намѣриха Петровци, освѣнъ двѣ три Юди, прибѣгнаха до спомѣнатитѣ по-горѣ репресивни мѣрки? Ами черѣшаванieto на текущи училищни въпроси, съ което искатъ да убиятъ куражѣтъ на населението, което се е нагърбило да изнесе тежкия товаръ—да учи дѣцата си на материя имъ езикъ, измиселование на фактове ли е? Ами случката съ раскарванieto на офицеритѣ? Ами произшествието съ социално-демократитѣ? Най-сетнѣ измислица, кривовѣрие и искривяване на факти ли е всичко писано въ букурещкия вѣстникъ „Lumea Noa“ по управлението на *Пинишескувато*?) *Сатрапия*, както наричатъ социално-демократитѣ тулчанския окръгъ?

Вмѣсто да четемъ глупавитѣ и съ нищо несъобразни „Софийски“ корреспонденции на в. „Drapelul“, ние бихме били искрено признателни на редакторитѣ на послѣдния, ако тѣ биха намѣрили врѣме и случай да ни отговорятъ ясно и категорично на горнитѣ нѣколко питання. Надѣмъ се, че при такава една пос-

*) Пинишеску е Тулчанския префектъ.

е даденъ отъ Бога? Като каза това, пчелата веднага си хвъркна.

Дай си ржката, каза феята на Зюмбюлка. И въ единъ мигъ тѣ се озоваха верѣдъ поле.

Тамъ имаше едно стадо овци, назено отъ единъ заспалъ овчаръ и будното му куче.

—Честитѣ ла си ти, попита феята единъ тлѣтъ овенъ, който търгаше съ жбитѣ си трѣва.

— Какъ да бѣда честитѣ? отговори овена. И сутрѣнъ и течеръ ме гризятъ, или ще ме заколятъ. Ние за да бѣдемъ честити, трѣбва да зависимъ отъ себе си.

— Но, каза Зюмбюланъ, ти ядешъ, тлѣтъбешъ и спишъ.

— И писано ми е да бѣда изѣденъ отъ вълци или отъ хора, каза овена; за това, най доброто е никакъ да не се мисли за тѣзи работи.

Той си бутна главата въ трѣвата и отъ ново взе да яде по лакомо, за да навакса изгубеното врѣме.

— Нашата работа отива, мисля, напредъ, каза феята. Да бѣдемъ свободни, да работимъ, да принадлежимъ на себе си, ето кое ни прави честити; турете това въ вашата конституция.

— Но свободата прави честити животнитѣ, а хората, надарени съ разумъ, не могатъ да бѣдѣтъ честити само съ толкова малко нѣщо.

— То естѣ, подвзе феята, при всичкий имъ умъ, тѣ сж по глупави отъ животнитѣ.

— Азъ трѣбва да се посвѣтвамъ съ нѣкого отъ старитѣ мѣдреди. Ахъ! ако можахъ да вида Аристотеля!

— Кумче мой, Аристотель не ще се откаже да дойде каза феята, като направи нѣколко оброчи въ въздуха. Азъ го познавамъ твърдѣ отколѣ и отъ баснитѣ ний знаемъ за неговитѣ вшутивания.

— Че той не ли е философъ?

— Какъ да ти кажа, той ако и да е философъ, но пакъ е човѣкъ; най голѣмитѣ учения не сж всѣкога най умнитѣ.

ПОДЛИСТНИКЪ

ПРИНЦЪ—ПАЛЕ.

(Отъ Edouard Laboulaye).

(Продължение отъ брой 56).

Но работата не се ограничи само съ скарванieto, което се случи между двамата главни министри на кралъ Зюмбюланъ: Ланни-мухитѣ на всѣду още прибавяхъ, че това скарване се е било повторило прѣдъ самия кралъ, и че краля билъ принуденъ да запуши устата и на двоицата си тѣзи свѣтници, които се отнасяли тѣй не почитателно къмъ него. Естествено, че по цѣла Ланни-Мухия всѣкой най-сѣгне взе да очаква съ нетърпѣние официалното опровержение на горнитѣ слухове, за да се увѣри и най-късогледний, че всичко това е цѣла истина; но, за всеобщо удоволствие, въ правителствения вѣстникъ се появи извѣстие, че графъ Всебърковичъ си е далъ оставката и че кавалера Бърборанинъ билъ повиканъ на друга служба. При прочитанието на тая радостна за обществото новина, благодарумнитѣ си заклатиха главитѣ и си казваха единъ другий, че настава свѣршека на свѣта, честолубцитѣ се растичахъ по салонитѣ, празнитѣ взеха да си изгубватъ ума. Нѣмаше нито най-малко смѣнѣние, чѣ скоро ще стане едно политическо промѣнение, и това бѣше най-голѣмото удоволствие за Ланни-мухитѣ, които нищо не обичатъ толкова, колкото нови пиеси и нови актиори.

ГЛАВА XXII

Влашебний фенеръ.

Като излизаше отъ свѣта, гдѣто Всебърковичъ и

тановка на „добружанския въпрос“ и ние и румънските ни събратия няма освен да спечелят....

Завчера заминаха пръв Русе за Галацъ габровския кметъ г. Русевъ и габровския гражданинъ г. Рапеевъ, като представители на родния си градъ и г. Фиковъ, директора на габровската гимназия, като представители на българското правителство, натоварени съ почетната миссия да прънесатъ отъ Галацъ въ Габрово коститъ на знаменития български родолюбецъ, благодетел и възродител на българското просвещение въ най-блжките врѣмена на нашето духовно и политическо робство, Василия Ев. Априлова. Спорѣдъ программата, която е изработена отъ Габровското училищно настоятелство за случая и единъ екземпляръ отъ която получихме и ние, ископаването и прѣнасянето на тие священи останки ще стане по слѣдния тържественъ рѣдъ:

Утрѣ депутацията ще пристигне въ Галацъ и слѣдъ като ископае коститъ на В. Е. Априлова на 23-й того, на 24-й ще ги прѣнесе въ тамошната българска черква, запечатани въ единъ нарочно за тая цѣль приготвенъ ковчегъ, отъ гдѣто слѣдъ отслужване на една панахида ковчегъ ще бъде натоваренъ на яхтата „Александър“, която заминава днесъ за Галацъ, и на 28-й Септемврий ще пристигне въ гр. Русе. Тукъ ще стане едно тържествено посрѣщане на коститъ на Василь Ев. Априлова отъ духовенството, съ Митрополита Григория на чело, отъ военитѣ и граждански власти, отъ всички учаци и учачи се въ българскитѣ училища и отъ населението. Коститъ ще прѣпопсуватъ въ съборната черква „Св. Троица“ и на 29-й заранѣта ще заминатъ за Габрово пръвъ Бѣла—Търново—Дръново, гдѣто населението и властитѣ имъ готвятъ не по-малко тържествено посрѣщане и погребение. Отъ Търново коститъ ще бѣждатъ съпровождани отъ Митрополитъ Климента, който ще присѣствува и при погребението имъ въ родния градъ на знаменития покойникъ. За посрѣщането на ковчегъ въ Габрово, ето какво се говори въ программата:

„На границата на Габровската Околия коститъ ще се дочакатъ отъ Габровскитѣ народни прѣдстатели и отъ гражданскитѣ власти въ Севлиеви Окрѣжъ на чело съ Окр. Управителъ. На край града, при нарочно построена за случая труарна арка, коститъ ще се посрѣщатъ отъ духовенството, отъ общинскитѣ и други власти (отъ града и околията), отъ разнитѣ еснавски, ученолюбиви и благодѣтелни дружества, отъ учителитѣ и учителскитѣ (отъ града и околията) и отъ ученицитѣ и ученичкитѣ отъ града, а сѣщо и отъ народа, ще се занесатъ съ тържествена процесия въ съборната църква, гдѣто и ще се оставятъ за пръвъ нощта—

„На 2 Октомврий ще се отслужи отъ цѣлото духовенство на чело съ Митрополита Господина Г-на Климента тържествена литургия и панахида въ сѣщната църква, слѣдъ което съ тържествена процесия коститъ ще се отнесатъ въ двора на Държавната Мѣжска Априловска Гимназия, гдѣто и ще се поставятъ въ приготвената за тѣхъ гробница.“

Не се съмняваме, че русеци, на които първи ще се падне честта да посрѣщнатъ скжнитѣ останки на единъ знаменитъ български родолюбецъ, ще се етекатъ всички, безъ разлика на на партии и убѣждения, на пристанището на 28-й Септемврий и ще сумѣятъ да отдадатъ приличнитѣ почести на една толкова скжпа паметъ.

Единъ нашъ приятелъ отъ Русе, който пръвъ денъ си билъ ходилъ въ Разградъ по нѣкаква работа, ни разказва, че двора на тамошния Окрѣженъ Слѣдъ билъ разоранъ и засѣянъ съ дини, пшеници, краставици, домати, зеленчукъ и т. н., като за тая цѣль биле употребявани арестантитѣ отъ затвора. Приятеля ни ни увѣрява, че всичко това ставало за смѣтка на нѣкои отъ служанцитѣ въ сѣда, които биле получавали доходитѣ отъ продажбата на заравата и по чието распорѣждане двора на сѣда билъ прѣобърнатъ на една обикновена багчеванджийска градина.

Ние мислимъ, че ако горѣизложеното е вѣрно, то е, най-малко, неприлично и че лицата, отъ които това зависи, сѣ длъжни единъ денъ по-рано да мутурятъ край. И въ Дахомей вѣроятнѣ сѣдилищата не се прѣобърщатъ на бахчи, за да печелятъ нѣкои сѣдебни чиновници!...

Експлоатацията на населението въ единъ градъ, въ каквато и да е форма и да се практикува тя, е най-отвратителното и най-безобразното нѣщо на свѣта. Но когато тая експлоатация почне да закача и храната на хората и въобще прѣдмѣтитѣ отъ първа необходимостъ, тя вече надминава границитѣ на доволното и трѣбва да се прѣслѣдва съ всички законни срѣдства.

Думата ни е за русенскитѣ брашнари и хлѣбари, които, въсползувани отъ незначителното подеккпване на хранитѣ, вслѣдствие послѣднитѣ наводнения, си позволяватъ не само да подигатъ цѣнитѣ на хлѣба до невѣроятни размѣри (за 20 ст. днесъ може да се купи едвамъ 650 гр. блѣлъ хлѣбъ I-о качество, 750 гр. — II-о и 1000 гр. черъ), но и да правятъ послѣдния не отъ чисто жито, или ржжено брашно, ами да го смѣсватъ, особено черния, съ $\frac{3}{4}$ кукурузъ.

Общинското управление, мислимъ, е длъжно да се заинтересува за тия работи и да прѣкрати незабавно злоупотребленията. Или, понеже изборитѣ се минаха, нѣма защо да се грижи нѣкой за интереситѣ на „избирателитѣ“?....

Както е познато, по-миналата година мѣстнитѣ власти бѣха дигнали силна врѣва срѣщу Дикили-Ташката и Раховска скеля за товаране жито, като искаха да ги затворятъ съвършено, та по тоя начинъ ужъ да облагодѣтелствуватъ града Русе, отъ населението на който тѣ иматъ голѣма нужда само въ врѣме на избори. Сега се научаваме, че Дикили-Ташката скеля дѣйствително била затворена, но Раховската не — защото отъ такова едно затваряне щѣли да пострадатъ интереситѣ на една мѣстна влиятелна експортска фирма. А което е най-възмутителното въ случая, то е, че на тая скеля се подвизава и експлоатира по единъ безбоженъ начинъ бѣдното население, което дохожда тамъ да си продава храната, единъ прѣдставител на горѣпоменнатата фирма, който не се стѣнява да увѣрява наивнитѣ селяне, че това ставало по желанието на русенскитѣ власти. Ние сме силно заинтересовани отъ тая безобразна работа и сме рѣшили, ако не се взематъ мѣрки за прѣкращението ѝ незабавно, да я изучимъ по-подробно и да излѣземъ съ имена....

Мирната дислокация на войската въ свѣрѣменнитѣ европейски държави прѣдставлява единъ въпросъ отъ значителна военна, икономическа и даже политическа важностъ. Само у насъ, и то въ бившата „патриотическа“ и сегашната „гешефтарска“ епохи, могатъ да ставатъ размѣстования на цѣли дружини и полкове отъ градъ на градъ съвършено безпричинно и безцѣлно, като не считаме за сериозни принципи, разбира се, желанието на властѣ имущитѣ да угодятъ на тогава—оногова отъ „нашитѣ“ или да сѣсипятъ нѣкой ненавистенъ опозиционенъ градъ. Прѣсенъ примѣръ на подобно *раскърване* на войсковитѣ части насамнататѣ прѣдставлява и проектируемото тия дни прѣминаване на Етърския полкъ отъ Търново въ Русе, на Доростолския отъ Ловечъ и Елена въ Търново и на тукантата (3-та) пионерна дружина отъ Русе въ Ловечъ. Като оставимъ на страна всичката гламавщина на това съ нищо необяснимо прѣмѣстование на толкова войскови части, ние не можемъ да не обърнемъ вниманието на когото трѣбва върху обстоятелството, че това удоволствие ще стори на държавата не по-малко отъ 70—80000 лева и че благодарение на него прѣкраснитѣ Еленски казарми, каквито Етърския полкъ нѣма да намѣри въ Русе, ще останатъ праздни и ще се разсипятъ....

Снощи излѣзе първия брой на единъ новъ вѣстникъ, носещъ заглавие „Русенски Търговски Куриеръ“, който, казватъ, щѣлъ да се издава за смѣтка на познатитѣ мѣстни банкери Бр. Ст. Симеоновъ и да защитава тѣхнитѣ интереси по направата на железницитѣ линии Сарамбей—Новазагора и Русе—Търново, на които тѣ сѣ прѣдприемачи. Отъ излѣзлия брой мѣлно може да се сѣди, да ли е вѣрно горното прѣдположение, толкова повече че редакцията на вѣстника въ своя „profession de foi“ казва, какво послѣдния ще излиза безъ никаква программа, и какво той самъ ще заема нейното мѣсто. Безъ да се впушаме за сега въ обекждане съдържанието на своя новороденъ събратъ, тѣй като го видѣхме едвамъ когато нашия вѣстникъ бѣше подъ печатъ, считаме за нужно да отбѣлжимъ обстоятелството, че, по написитѣ свѣдѣния, „Русенски Търговски Куриеръ“ ще се редактира отъ бившитѣ сътрудници и влѣхновители на починалитѣ „Български Новини“, съ прибавление на единъ главенъ редакторъ въ лицето на нѣкой си П. Теодоровъ, (братъ на М-ра на финанситѣ и шури на М-ра на общитѣ сгради, който е държавенъ чиновникъ безъ работа, получава отъ хазната 6000 лева годишна заплата като миненъ инженеръ на Русенския Окрѣжъ, а въ дѣйствителностъ търси минни богатства по изборитѣ въ Елена по всички търговски и акционерни дружества въ Русе и по печатницитѣ на политически вѣстници. Желаямъ на новия си събратъ дълъгъ и щастливъ животъ.

Въ срѣда, на 17 того, въ русенското землище, въ мѣстността „Садина“, е билъ намѣренъ трупъ на единъ около 35 годишенъ човѣкъ. Трупъ билъ съвършено голъ, съ обгризани крака, рѣце и лице, вслѣдствие на което сѣдебната властъ неможала да констатира, кой е тоя нещастникъ. На шията му имало едно въже, отъ което се прѣдполага, че той прѣдварително е билъ удушенъ. Ние се надѣваме, че властитѣ ще употребятъ всички усилия за да се откриятъ авторитѣ на това грозно и мистериозно прѣстѣпление.

Писатъ ни отъ Силистра, че познатия тамошенъ дѣребей Х. Яхя Юмеровъ, който е прѣдалъ на сѣдъ нашия вѣстникъ, защото сме го биле нарѣкли „циганинъ“, слѣдъ като не успѣлъ да продаде своя ханъ за помѣщение на Окрѣжната Поетоянна Комиссия и на окрѣжния свѣтъ, когато той не ставалъ нито за окрѣжна конюшня, — можалъ, чрезъ влиянието на своитѣ софийски приятели, да го *артишоктира* на Българската Народна Банка, макаръ хана и да е билъ ипотекиранъ веднажъ, и макаръ върху него да е била наложена запретиелна статия за дълговетѣ на нѣкой си Галибъ Х. Еминовъ (сега вече покойникъ) на когото Х. Яхя, заедно съ нѣкой си Ив. Теодоровъ биле поржчители. Корреспондентина ни пита, да ли тия работи сѣ познати на Банката и да ли нейнитѣ интереси, при такива условия, не сѣ въ опасностъ? Иматъ думата банковитѣ управници и тѣхнитѣ прѣдстатели въ Силистра.

Отъ сѣция градъ ни съобщаватъ слѣдующия сѣдебенъ курьозъ, който, верѣждъ постояннитѣ хвалби, възнасяни отъ правителственитѣ вѣстници къмъ министерството на правосѣдието за страшно бързото правдораздаване въ България, би билъ просто смѣшенъ, ако не бѣше толкова нечаленъ.

Нѣщо прѣди десетини години около Силистра се изгубили двоица гърци—контрабандисти. Нѣколко врѣме слѣдъ това, слѣдственитѣ власти хвърлили подозрѣние въ убийството на изгубенитѣ гърци върху силистренския жителъ Георги Критикосъ, който и билъ задържанъ подъ стража пръвъ 1890 година, съ постановление № 14. На 2 Январий 1893 год., образувано по тоя поводъ дѣло, слѣдъ потребното изслѣдване, било внесено въ сѣда съ обвинителенъ актъ. И какво мислите? Отъ тогава това злополучно дѣло е било отлагано 30 *пкти*, до като най-послѣ било назначено за 9-й того, за когато всички свидѣтели биле повикани и се явили. Но какво е било удивлението имъ, когато имъ се обявило, че сѣда отложилъ дѣлото на ново и то въ распорѣдително засѣдание, защото жената на одного отъ изчезналитѣ гърци, *нѣщо прѣди една година*, била подала заявление за нови свидѣтели, което заявление било уважено?....

И тѣй, единъ нещастенъ затворникъ, може-би и съвсѣмъ невиненъ човѣкъ, стои запрѣнъ *прѣдварително* цѣли седемъ години, дѣлото му се отлага 31 пѣти, заявления за свидѣтели, подадени слѣдъ 4—5 години, се уважаватъ и то една година подиръ подаванетоъ имъ, и има хора, които говорятъ и пишатъ за нѣкако бързо правосѣдие у насъ?

Тѣжко ни!....

Ние имаме наивността да вѣрваме, че настоящата епоха на гешефтарство и рушветчиликъ е оставила незасѣгнато поне българското духовенство. Излиза, че сме се лъжали. Должита телеграма е най-яркото за това свидѣтелство.

„Русе Митрополиту Григорию
Коние В. Законность.

Разградския намѣстникъ понъ Анастасъ, до като не ми взе два наполеона взятка, не позволи вѣнчаванieto ми. Моля да ми се повърнатъ за да не завеждамъ искъ. Родство, малолѣтство нѣма.

Панайотовъ.“

Надѣмъ се, че Високопрѣосвященный Русенски Митрополитъ ще направи потребното, за да си получи заслуженото наказание единъ недостоеенъ подвѣдомственъ нему служителъ на олтаря....

Слѣдъ едно петъ мѣсечно отектствие отъ града ни, извѣстната на русенци италиянска труппа на г. Массини отново пристигна тука въ вторникъ, на 16-й того, и даде нѣколко прѣдставления. Ний неведнажъ сме писали въ колонитѣ на вѣстникътъ си за хубавото изпълнение на всичкитѣ почти давани отъ труппата пиеси, а така сѣщо и за приятното впечатление, което произвежда на слушатели изпълнението ролитѣ отъ нѣкои по видни актьори на труппата, така щото излишно ще бѣде да повтаряме веднажъ казаното, но обемляваме се да прибавимъ, че сега ний констатирахме много по хубаво изпълнение на пиеситѣ, което, види се, е резултатъ на по дълбоко обмислюване и изучаване на ролитѣ. Труппата въ денѣтъ на пристиганieto си тукъ даде операта „Травията“, която се изпълни прѣвѣсходно. Операта „Фаустъ“, която бѣ дадена въ срѣда, на 17-й того, излѣзе не до тамъ сподоблива, и то, спорѣдъ нашето мнѣние, вслѣдствие на нѣмание удобства и надѣжаща обстановка, както и поради това обстоятелство, че операта „Фаустъ“ е една отъ мѣкнитѣ опери, за които се изискватъ по подходящи сили. Мѣстото му е да кажемъ, че труппата, както миналата година така и сега даде за въ полза на Македонското Д-во двѣ прѣдставления, а именно: въ четвъртъкъ, на 18-й того, операта „Ернани“, и снощи операта „Карменъ“, които бѣха изпълнени много сполучливо. Съ съжаление ще прибавимъ само, че русенци, противъ всеко очакване, не се отзоваха на поканата на Македонското Дружество да посѣтятъ даденитѣ въ негова полза спектакли, което, безъ съмнение, правѣше неприятно впечатление. Днесъ по желанието на публиката труппата ще даде послѣдното си прѣдставление „Кавалерия Рустикана“ и два акта отъ „Сивилския бръснарь“, слѣдъ което въ понеделникъ ще замине за Силистра и отъ тамъ за Севастополъ (Руссия).

ИЗЪ ВѢСТНИЦИТѢ И СИСАНИЯТА

При всичко че дѣятелността на г. Гешева, като министъръ на финанситѣ, далечъ не оправда надѣждитѣ, които се възлагаха на него послѣ паданieto на Стамболова; при всичко, че и наследника на покойния Евлогий Георгиевъ излѣзе такъвъ сѣщо расипникъ и прахосникъ на народната пара, каквито бѣха и неговитѣ прѣдпшественници отъ „патриотическата“ епоха; при всичко, че многумнитѣ финансови и економически закони и закончета на г. Гешева се оказаха всички мъртвородени и недозрѣли,—но

хората бяха наклонни да върватъ, че бившия министър на финансите излезе от кабинета поне съвършено чистъ и неопятненъ отъ нравственна глѣдна точка.

Излиза, обаче, че и това всеобщо вървѣние не е твърдъ основателно. Въ единъ отъ послѣднитъ бросе на в. „Знаме“ намираме слѣдната интересна характеристика на г. Гешова въ това отношение, върху която обръщаме особено-то внимание на читателитъ си.

Що се касае до нравственитъ качества на г-на Гешова, — казва „Знаме“ — ние ще приведемъ само единъ примѣръ. Въ послѣдната сесия г-нъ Гешевъ, дълго време подиръ бюджетъ, прокара единъ „Законъ за свѣрхсметенъ кредитъ отъ 1,389,513 л. 95 ст.“ Законопроектътъ за тоя кредитъ е билъ раздаденъ подиръ гласуванетоъ му. Това се нарича политическо мошенничество. Г-нъ Гешевъ не е искалъ да каже на Нар. Прѣдставители за цѣлта на тоя кредитъ. Тоя кредитъ е исканъ, както сега добръ знаемъ, да се покрийтъ прѣдсметнитъ, направени прѣди отпусканieto на кредитътъ. Това тоже е мошенничество. Распириванieto на народнитъ потъ отъ страна на единъ министър, който трепери надъ всѣка собствена пара и който се е плащаль богато отъ страната за всѣки свои трудове, е величайша подлостъ и само нѣкой си Номо или Номонculus може да се рѣшава да защищава подобенъ министър. За г-нъ Гешева ще се пише още, но най-свѣтло ще се напише, когато Министерството на финансите и онова на Търговията и Земледѣлието попадне въ рѣцѣ, които нѣматъ нищо общо съ консерваторскитъ и съединителски клики.

Ще се надѣмъ, че това врѣме не е твърдъ далечъ

С М Ъ С Ъ

Въ единъ европейски вѣстникъ срѣщаме слѣднитъ интересни и любопитни свѣдения за състоянието на печата въ Сѣверо-Американскитъ Съединени Щати:

Числото на всѣкидневнитъ вѣстници, които излизатъ въ страната на Вашингтоновитъ компатриоти възлиза на почтенната цифра 2200, а числото на всѣкидневнитъ списания — 15,000. Тия 17,200 издания излизатъ на двайсетъ и три различни языка, между които, естествено, прѣобладава английския. Въ числото на издающитъ се на чужди языци вѣстници и списания има значителенъ брой французски, нѣколко руски, фински, испански, италиански, португалски, чешки, шведски, норвежки, холандски, германски и даже японски и китайски.

Писмо до Редакцията.

Господине редакторе на в. „Законностъ“,

Пиянъ билъ! — „Колко, малко ли?“ Едни казаха малко, други — много, нѣкой нѣкъ — съвсѣмъ много: клюматъ съ глава и едвамъ стоятъ на краката си. Но, тъй или инакъ, фактътъ е, че, почти всѣчки (7—8) души свидѣтели съ клѣтва заявиха, че билъ пиянъ, когато една нощъ на улицата хваналъ обвинителъ си г. Тевекелева за брадата, нѣкъкъ го купонъ (?) и посѣгналъ на шапката си, да го коли, вижда се. А кой е този пияния, който нощно врѣме тъй дивански е нападналъ противника си? Човѣкъ отъ тѣпната ли, уличенъ ли нѣкой негодий? О, не! За голѣмо съжаление, той е човѣкътъ, който е поставенъ да бди за пазенъето чести, живота и имота на хората въ околнѣта ни, — човѣкътъ, който е изиявявалъ претенции за Силистренски Окрѣженъ Управителъ — човѣкътъ, когато мисзана наричаха „интелигентенъ“. Той е Околийския ни Началникъ, г. Атанасъ Лазаровъ.

Само за угодата на одного отъ училищнитъ настоятели, тѣзи дни е напуствало зданието, въ което нѣколко години подъ рѣдъ се е помѣщавало III-класното училище, — здание удобно по постройка, обетановка и по всѣко и се е наело друго съвсѣмъ неудобно и, при това още, твърдъ много отдалечено отъ центъра на града. Гражданитъ много негодуватъ отъ това съ нищо неоправдано прѣмѣтѣване, толкова повече, че новонаелото здание се намира въ турската махала; тѣ дори подадоха оплаквания въ Министерството, но кой знае дали ще имъ бѣде уважена тѣжбата. Тикива съ сега врѣмената! . .

Гр. Тутраканъ, 16 Септември 1897 г.

Кой — да — е.

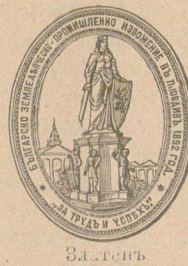
ОБЯВЛЕНИЕ

Излъзоха отъ печатъ и се намиратъ за продажъ въ книжарницата на А. Димитровъ въ гр. Руссе слѣдующитъ учебници по нотно пѣние отъ Ат. Ив. Пауновъ:

- 1) Учебн. за I-й классъ, IV издание, прѣпорѣченъ отъ Министра на Народ. Просвѣщение, цѣна 1 левъ.
- 2) Учебн. по пѣнието за горнитъ класове, цѣна 2 лева.
- 3) 100 пѣсни за три однородни гласа цѣна 2 лева.

На книжаритъ се прави обикновена отстъпка.

3—53—1

„НЮ-ИОРКЪ“
Дружество за осигуряване
ЖИВОТА
основано прѣзъ 1845 год.
дѣйствува въ България
отъ 1887 год.
ГАРАНТИРАНЪ ФОНДЪ
970 МИЛИОНА ЛЕВА.

Осигоренитъ сами сѣ собственици на гарантирания фондъ и на всѣкитъ печалби

Осигорителнитъ Всеобщи Полици на „Ню-Йоркъ“ не съдържаатъ никакви ограничения отъ носително прѣбиванieto, занятieto, пѣтешествията, дуелъ, или съдебно осѣждане.

Тъ сѣ неосигорили слѣдъ една година.

Тъ може да бѣждѣ издадени и съ повръщане на всѣкитъ внесени влогове въ случай на смъртъ прѣзъ единъ опрѣдѣленъ срокъ; Полицитъ, съ повръщане влоговетъ, слѣдъ петъ години, даватъ право на заеми съ 5 0/0 годишна лихва.

Освѣтъ обезпечението въ случай на прѣждеврѣмевна смъртъ, тѣ прѣдставитъ и по износни условия за влагане, отколкото полицитъ на всѣко друго дружество.

Отъ основаването на дружеството въ 1845 г.

Платено на осигоренитъ или на тѣхнитъ имѣющи право 1219 милиона лева.
Распрѣдѣлени печалби
между осигоренитъ. . . . 257 „ „

Прѣзъ 1896 година.

Платено на осигуренитъ 95 милиона лева.
Приходъ 202 „ „
Осигуряване въ сила на 31
Декември 1896, 4 милиарда и 285 „ „
До сега платено въ България за смртни случаи: 360,000 лева златни.

Директоръ за България:

Г. Георговъ — София, Булевардъ Дондуковъ

Застраховани капиталы на 31 Декември 1896:

По сдружаванията	л. зл.	7,198,960
По прѣзастрахованията	„ „	7,129,560
По случаитъ на смъртъ	„ „	2,052,472

Всичко л. зл. 16,380,992

Специални гаранции на Дружест. по клона животъ:

500,000	л. зл. отъ основния кап. съгл. чл. 6 отъ уст. на Д-вото
271,003,19	разни резерви на 13/ХІІ/96.
590,002,78	Вносове въ взаимнитъ сдружавания на 31 Декември 1896 г.

1,361,095,97 л. зл. Всичко

„БЪЛГАРИЯ“

БЪЛГАРСКО ЗАСТРАХОВАТЕЛНО ДРУЖЕСТВО
Въ гр. Руссе.

утвърдено съ височайши указъ № 134 отъ 23 Августъ 1891 г. № 20 отъ 8 Февруарий 1893 г. и № 82 отъ 24 Юлий 1896 г.

СЪ ОСНОВЕНЪ КАПИТАЛЪ 1,500,000 ЛЕВА ЗЛАТНИ, НАПЪЛНО ВНЕСЕНЪ.

ЗАСТРАХОВА ЖИВОТЪ

По всѣкитъ общеизвѣстни комбинации и приема участия

въ сдружаванията за приживѣвание съ или безъ гарантиранъ капиталъ и участие въ печалбитъ, и съ по износни условия отъ колкото чуждестраннитъ или мѣстнитъ застрахователни дружества. дѣйствующи въ страната.

Съ Височайшето разрѣшение на Н. Ц. Височество Князътъ. Н. Ц. В. прѣстолонаслѣдника БОРИСЪ Князъ Търновски е съучастникъ въ група X на взаимнитъ сдружавания съ единъ капиталъ отъ 50,000 л. зл. Групата е открита за записване нови членове въ продължение на 5 години. Родителитъ, желаючи да застраховатъ живота си въ случай на смъртъ, или да образуватъ за дѣцата си по единъ неусетенъ начинъ единъ капиталъ или зестра, да се отнесктъ до надлѣжния агентъ на Дружеството.

Записванията и застрахованията се приематъ освѣтъ въ Главното управление на Дружеството въ Руссе, Прѣдставителството въ София и всѣкитъ му агенции въ провинцията, и у пѣтующитъ му инспектори или аквизитори.

5—51—1

отъ ГЛАВНОТО УПРАВЛЕНИЕ.

Отговоренъ-Редакторъ: Д. Коларовъ.

Руссе, Скоро-печатница на Ст. Ив. Роглевъ.